

ninger, der ligge for. Naar den ærede Minister sagde, at dette Uvæsen var Noget, som var fset i den senere Tid ved et enkelt Stykke, saa viser dette, at han er fuldstændig ubekjendt med den virkelige Tilstand; thi det er ikke noget Nyt, men det er fset i længere Tid, ikke alene i denne Saison, men ogsaa i forrige Saison, og det tager mere og mere Overhaand, saa at en Mand, som ikke har Raad til at give mere end den ordinære Pris for at se et Stykke, saa at sige ikke kan komme i Theatret, og det er ikke rigtigt for en Statsanstalt paa en Maade at udelukke dem, der trænge saa overordentlig Meget til at faae Noget for Manden en Gang imellem, naar det kan lade sig gjøre. Den ærede Minister nævnte ogsaa i Begyndelsen, at han ikke kunde forstaa, hvorledes jeg egentlig kunde sætte dette i Forbindelse med, hvad jeg begyndte med. So, det er godt at forstaa. Naar der er et Gode, som man selv sætter Pris paa og har havt Nytte af, ønsker man, at de, der ere i samme Tilstand som En, kunne faae den samme Gavn deraf, som man selv har havt, man ønsker at udtrække det til dem, der ere i samme Stilling, og der er mangen en Mand, som ikke har Raad enten til at give forbsiet Pris til Theatret eller berige enkelte private Mænd, men som kun har lagt et Par Skilling til Side for ogsaa engang at kunne gaa i Theatret. Det er dette, jeg vil lægge den ærede Minister paa Sinde. Han nævnedes et Politiforbud; men hvorfor overholder Politiet det ikke? I andre Retninger kan man finde gamle Politiplatater fra flere Slægtled tilbage, som leve op paany; hvorfor overholder Politiet da ikke denne Bestemmelse, som ikke er saa overordentlig gammel, og lader, som den flet ikke er til? Hvorfor haandhæver man ikke ogsaa den? Jeg skal ikke antyde, at Grunden kunde synes at være den, at de Smaa kunde haabe lidt Gavn af, at denne Bestemmelse blev overholdt, det kan formodentlig ikke være Meningen; men jeg vil spørge, om de Smaa ikke kunne have en Slags Berettigelse til at tvø det, naar de se, hvorledes andre gamle Politiforbud leve op igjen, og dette Forbud aldeles er slaaet i Glemmebogen. Jeg tror derfor, at den ærede Minister ikke bør tage sig denne Sag saa let, som han synes at tage sig den. Naar han ikke vil stole paa, at Rygter ere Rygter, og ikke vil stole paa, at det, der her foreligger, er blotte Rygter, men naar han selv vil sørge for at blive bekjendt med, hvad der er Fakta og Virkelighed, saa er jeg overbevist om, at han vil tage fat paa Sagen, og naar han først faar en Overbevisning om en Sag — det kan mange Gange være vanskeligt at bibringe ham den — pleier han ogsaa at finde Midler til at haave sin Mening. Dersom den ærede Minister kunde høre Andre end sine nærmeste Embedsmænd og dem, han staar i Forbindelse med, de store Videnskabsmænd og Andre, der kunne give dobbelte Priser, naar de faae Lyst til at se et Stykke,

vilde han lægge mere Vægt paa denne Sag, end det synes, at han gjør.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det synes mig dog, at jeg lagde saa megen Vægt paa denne Sag, som den ærede Rigsdagsmand efter Omstændighederne kunde vente, idet jeg udtalte, at jeg nu skulde tage Sagen ordentlig for, og jeg tilføiede, at jeg allerede har gjort et Skridt i saa Henseende for at komme efter, hvorledes det egentlig forholder sig dermed. Mere forekommer det mig ikke, at man med Villighed kan forlange i Anledning af en saadan Bemærkning, der kommer frem aldeles uventet ved anden Behandling af Finantsloven, hvor den ærede Rigsdagsmand vistnok vil indvømme, at der just egentlig ikke var Anledning til at tænke, at den vilde fremkomme. Naar den ærede Rigsdagsmand imidlertid yttrede, at jeg havde sagt, at det blot var Rygter, som her kom frem, og mente, at dette var modbevist derved, at han selv og flere Andre havde været i det Tilfælde, at de havde erfaret, hvad han omtalte, saa siger jeg, at der aldeles ingen Modstrid er mellem disse to Ting. Hvad jeg sagde, var, at Omfanget deraf, i hvilken Grad det ffer, og hvorledes det gaar for sig, er Noget, som jeg ikke kan have nogen Sikkerhed for, og det kan da den ærede Rigsdagsmand heller ikke have derved, at han selv eller flere Enkelte have prøvet derpaa. Jeg har set dette Forhold omtale med en saa høi Grad af Overdrivelse, at jeg, efter hvad jeg selv kjender dertil, er overbevist om, at det ikke forholder sig saaledes. Man maa kjende Graden og Omfanget deraf, førend man tager nogen Beslutning i saa Henseende. Naar den ærede Rigsdagsmand imidlertid dog til Slutningen syntes at komme til Erkendelse af, at naar jeg kom til den Overbevisning, at der var Noget at gjøre, vilde jeg være i Stand til at gennemføre det, saa forekommer det mig, at det havde været heldigere, om den ærede Rigsdagsmand havde valgt en lidt anden Toneart til at gjøre dette gjældende i lige overfor mig; thi jeg veed ikke, hvad der med Rette kunde foranledige den ærede Rigsdagsmand til at stille sig saa ubehagelig lige overfor mine Udtalelser som han gjorde (S. N. Hansen: Det er det Gamle). Ja,

Rettelser.

Sp. 2969, R. 8-9: „med Hensyn til, saavidt jeg husker, reisende Arbejderkommissionærer.“ skal læses: „; det gjaldt, saavidt jeg husker, reisende Arbejderkommissionærer.“